

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Šrédlové a soudců JUDr. Ivy Suneghové a Mgr. Jiřího Lochmana v právní věci žalobkyně: **Ing. Jana K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Mgr. Davidem Rašovským, advokátem v Brně, Hlinky 135/68, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. července 2016, č. j. **27C 84/2015-167**,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku I. p o t v r z u j e .**
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. m ě n í jen tak, že náklady činí 20 635 Kč, jinak se p o t v r z u j e .**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení 8 228 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Davida Rašovského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem uložil soud I. stupně žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 65.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 27. 9. 2015 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu o zaplacení částky 300.000 Kč

s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 27. 9. 2015 do zaplacení (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 11.003 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala po žalované zaplacení částky 500.176 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 27. 9. 2015 do zaplacení, což představovalo 1) náhradu nákladů obhajoby ve výši 19.500 Kč, 2) náhradu ušlého zisku ve výši 80.676 Kč a 3) finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu v částce 400.000 Kč, to vše z titulu nezákonného trestního stíhání.

V průběhu řízení vzala žalobkyně žalobu zpět ohledně nároku na náhradu nákladů obhajoby ve výši 19.500 Kč a ohledně finančního zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 35.000 Kč, neboť žalovaná po podání žaloby žalovanou v tomto rozsahu uspokojila. Soud I. stupně proto řízení v rozsahu zpětvzetí dle ust. § 96 odst. 1, 2 a 4 o.s.ř. zastavil. Při jednání dne 7. 4. 2016 (před zahájením jednání ve věci) vzala žalobkyně žalobu zpět ohledně nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 80.676 Kč s příslušenstvím, soud I. stupně proto řízení v rozsahu zpětvzetí dle ust. § 96 odst. 1, 2 a 4 o.s.ř. zastavil.

Předmětem řízení tak zůstal nárok na finanční zadostiučinění nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 365.000 Kč s příslušenstvím.

Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že usnesením Policie ČR č. j. KRPB-9823-114/TČ-2011 ze dne 9. 7. 2012 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ust. § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle dle ust. § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterých se měla dopustit jako starostka xxx xxx xxx při uzavírání smluv o nájmu nemovitostí a v souvislosti s nimi a při uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene k pozemkům ve vlastnictví obce, kdy v rozporu se zákonem č. 128/200 Sb., o obcích, nebyl zveřejněn záměr tyto smlouvy uzavřít a v případě smlouvy o zřízení věcného břemene, která byla simulovaným právním úkonem, neboť se fakticky jednalo o prodej, nebyl prodej obecních pozemků schválen příslušným orgánem obce. Stížnost podaná žalobkyní proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Břeclavi č. j. ZT 276/2012-7 ze dne 3. 10. 2012 zamítnuta a dne 30. 8. 2013 byla k Okresnímu soudu v Břeclavi podána obžaloba. Rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi č. j. 3T 202/2013-867 ze dne 16. 4. 2014 byla žalobkyně shledána vinnou se spáchání výše uvedeného trestného činu a přečinu a byl jí uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně usnesením č. j. 8 To 262/2014-925 ze dne 19. 8. 2014 rozsudek soudu I. stupně pro nepřezkoumatelnost a předčasnost (z dokazování provedeného soudem I. stupně nevyplývá úmysl žalobkyně způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch) zrušil a věc soudu I. stupně vrátil. Okresní soud v Břeclavi následně rozsudkem č. j. 3 T 202/2013-945 žalobkyni dle ust. § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby, neboť skutky uvedené v obžalobě nejsou trestným činem. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 27. 11. 2014. Dne 26. 3. 2015 uplatnila žalobkyně u žalované nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, nárok na náhradu nákladů obhajoby a nárok na náhradu ušlého zisku, vše z titulu nezákonného trestního stíhání. Ve stanovisku ze dne 8. 10. 2015 žalovaná shledala zcela důvodným nárok na náhradu nákladů obhajoby a v rozsahu 35.000 Kč nárok na finanční zadostiučinění nemajetkové újmy. Ve zbytku shledala nároky žalobkyně nedůvodnými. Přiznané částky byly uhrazeny dne 12. 10. 2015.

Žalobkyně byla 8 let, až do roku 2010, starostkou xxx xxx xxx. Od roku xxx byla žalobkyně předsedkyní krajského hnutí xxx v Jihomoravském kraji. V roce 2012 měla

kandidovat ve volbách do krajského zastupitelstva Jihomoravského kraje. Po zahájení trestního stíhání předsednictvo hnutí xxx žalobkyni vyzvalo, aby z funkce předsedkyně krajské organizace a z kandidatury v krajských volbách odstoupila. Výzvu předsednictva žalobkyni osobně sdělil jeho předseda Mgr. P. G. Žalobkyně následně jak z funkce, tak i z kandidatury odstoupila. Žalobkyně byla na kandidátní listině na x. místě, vyškrtuta byla v srpnu 2012. Do krajského zastupitelstva bylo za koalici xxx xxx pro Jihomoravský kraj zvoleno 5 kandidátů. V současné době je žalobkyně členem hnutí xxx, funkci žádnou nezastává, kandidovat ve volbách nehodlá. Političtí rivalové žalobkyně v obci iniciovali u Policie ČR zahájení úkonů trestního řízení. Po zahájení trestního stíhání se lidé v obci začali od žalobkyně odvracet; někdo přešel na druhou stranu ulice při setkání s ní, popř. se jí na trestní stíhání vyptávali či na ni měli nepříjemné poznámky. Žalobkyně přestala navštěvovat společenské akce, vyhýbala se rodinným návštěvám, přestala nakupovat v obchodu v obci, uzavřela se do sebe, byla plačtivá. Žalobkyně zvažovala, že se z obce odstěhuje. Žalobkyně musela vše vysvětlit svým 2 nezletilým dcerám, které čelily ve škole otázkám spolužáků. Stres a nervozita žalobkyně měly negativní dopad i do manželského, zejména intimního, soužití žalobkyně. O trestním stíhání žalobkyně informovala média, zejména regionální tisk, ale rovněž internetová média a Česká televize v regionálním zpravodajství. V článcích figurovalo jméno a příjmení žalobkyně i fotografie žalobkyně. Média informovala o celém průběhu řízení, tedy i o zproštění žalobkyně obžaloby. Exces ve smyslu popření zásady presumpce nevinoty ze strany orgánů činných v trestním řízení nebyl prokázán.

Nárok žalobkyně posoudil soud I. stupně dle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, odkázal na ust. § 1, § 5, § 7, § 8, § 14 a § 31a. Uzavřel, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, se posuzuje dle ustálené judikatury jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Žalobkyně splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na zadostiučinění újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zák. č. 82/1998 Sb., neboť u žalované předběžně uplatnila žalovaný nárok.

Soud I. stupně při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené. Žalobkyni hrozil trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců až 3 roky nebo zákaz činnosti. Žalobkyně nebyla stíhána vazebně. Povaha uvedených trestných činů, z nichž byla žalobkyně obviněna, v obecné rovině nepůsobí takové společenské odsouzení stíhaného, jako je tomu u trestných činů proti životu a zdraví, proti svobodě s lidské důstojnosti či u trestných činů hrubě narušující občanské soužití. Ze skutečnosti, že byla trestně stíhána osoba veřejně činná, pak nelze v obecné rovině dovodit vznik nemajetkové újmy ani ve větší ani v menší míře. V této souvislosti soud I. stupně odkázal na rozsudek NS ČR sp. zn. 30Cdo 3858/2013. Trestní stíhání žalobkyně trvalo 2 roky a 3,5 měsíce. Soud I. stupně uzavřel, že trestní stíhání mělo negativní dopad na psychiku žalobkyně, že se trápila a měla obavy, že bude odsouzena. Soud zohlednil dobu trvání trestního stíhání, jakým trestem byla žalobkyně ohrožena, jakož i skutečnost, že trestní stíhání bylo široce medializováno zejména regionálními médii, tedy vešlo v širší známost, že utrpěla pověst žalobkyně v místě bydliště, jakož i negativní dopad trestního stíhání na politickou kariéru žalobkyně, která rezignovala na funkci v politickém hnutí a odstoupila z kandidatury ve volbách. Soud I. stupně uzavřel, že je namístě poskytnout zadostiučinění ve formě peněžní. Soud I. stupně vycházel do určité míry z obdobné věci, kdy byl stíhán pro obdobnou trestnou činnost starosta srovnatelné obce, jeho trestní stíhání trvalo cca 3 roky a bylo medializováno. Nemajetková újma byla spatřována zejména v poškození dobré pověsti v místě bydliště, negativní dopad do rodinného života nebyl nikterak intenzivní. V tomto případě byla nemajetková újma odškodněna částkou 150.000 Kč. Soud I. stupně však nesouhlasil se způsobem výpočtu odškodnění, který byl proveden jako výsledek součinu

částky 30.000 Kč a tří let trvání trestního stíhání s připočtením dalších 2 let po jeho skončení, přičemž takovouto paušalizaci výše přiměřeného zadostiučinění a zahrnutí dalšího období po skončení trestního stíhání neshledal Nejvyšší soud ČR správnými. Soud I. stupně považoval za odpovídající zadostiučinění ve výši 100.000 Kč, neboť oproti výše uvedenému případu byly dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně výraznější, utrpěla netoliko její dobrá pověst v místě bydliště, ale i její politická kariéra. Vzhledem k tomu, že žalovaná žalobkyni v rozsahu 35.000 Kč uspokojila, přiznal soud žalobkyni dalších 65.000 Kč (včetně úroku z prodlení požadovaného v zákonné výši a od data prodlení žalované, tj. ode dne následujícího po uplynutí lhůty 6 měsíců ode dne uplatnění nároku u žalované).

Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolání žalovaná do vyhovujícího výroku I. a namítala, že soud I. stupně nesprávně posoudil otázku výše zadostiučinění. Dle žalované jí poskytnuté odškodnění je zcela adekvátní vytrpěné újmě. Žalobkyni se nepodařilo prokázat příčinnou souvislost mezi tvrzenými obtížemi v osobním, pracovním či politickém životě a trestním stíháním. Vznik tvrzených obtíží lze datovat do doby nezvolení žalobkyně do funkce starostky v roce 2010, tedy do doby před zahájením trestního stíhání. Medializace v místním tisku probíhala již před zahájením trestního stíhání v souvislosti se změnou vedení radnice a značnou aktivitu při medializaci vyvíjelo okolí nově zvoleného starosty. Uvedené však nelze klást k tíži žalované. Nedošlo ani k zásahu do pracovní sféry žalobkyně, žalobkyně po celou dobu trestního stíhání pracovala ve vysoké manažerské pozici ve společnosti zřízené obcí. Nedošlo ani ke znemožnění politické kariéry žalobkyně v důsledku trestního stíhání. Odvolatelka nesouhlasí se srovnáním této věci s případem citovaným v napadeném rozsudku, dle ní došlo k posunu judikatury. Žalobkyně neprokázala žádný zásah vyšší intenzity do osobnostní sféry v důsledku trestního stíhání. Medializaci případu nelze klást k tíži žalované, v této souvislosti žalovaná odkázala na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 4280/2011, 30Cdo 2200/15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek ve výroku I. tak, že žalobu zamítne, případně aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhl potvrzení napadeného rozsudku ve výroku I. jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Soud I. stupně vycházel ze skutkového stavu zjištěného v souladu s ust. § 6, § 120 odst. 1 a 3 a § 153 odst. 1 o.s.ř. a z tohoto skutkového stavu popsaného výše vycházel při svém rozhodování i odvolací soud. Žalovaná v odvolání polemizuje s hodnocením důkazů soudem I. stupně, odvolací soud však má za to, že soud I. stupně zhodnotil provedené důkazy v souladu s § 132 o.s.ř. do odpovídajícího skutkového závěru.

Zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně správně dle zák. č. 82/1998 Sb., správně vyložil, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, je třeba v zásadě posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rovněž správně vycházel z toho, že v projednávané věci nejde o vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy jako je tomu u nepřiměřeně dlouhého řízení. V projednávané věci je nutno vznik nemajetkové újmy prokázat, stejně tak jako její intenzitu odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě. Soud I. stupně při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel v souladu s ustálenou judikaturou ze tří základních kritérií: z povahy trestní věci, z délky trestního

stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (viz např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011 uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012). Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení. V projednávané věci byla žalobkyně stíhána pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a hrozil jí nepodmíněný trest odnětí svobody v rozpětí šesti měsíců až tří let nebo zákaz činnosti. Zásah do osobnostní sféry žalobkyně trval 2 roky a 3,5 měsíce, tedy nikoli jen krátkou dobu. Trestní stíhání mělo dopady do sféry soukromé a rodinné- negativní reakce okolí, poškození společenských vztahů v malé obci- strach žalobkyně ze sociálních kontaktů v obci, narušení rodinných vztahů. Též mělo dopad na její působení v politickém životě. V tomto směru je hodnocení soudu I. stupně správné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, jaký význam přikládal soud I. stupně medializaci případu při hodnocení intenzity utrpěné újmy, protože na jednu stranu uvedl, že nebyl zjištěn exces ve smyslu popření presumpce neviny a medializace byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení, na jiném místě odůvodnění uvedl, že zohlednil mimo jiné medializaci případu. Odvolací soud souhlasí s odvolací námitkou žalované, že nelze státu přičítat k tíži, že princip presumpce neviny byl narušen sdělovacími prostředky, případně že žalobkyně byla frustrována z medializace případu. Zde dochází k přetřetí příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (viz též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 4280/2011, 30Cdo 2200/2015). Medializaci případu tudíž nelze brát v úvahu při hodnocení rozsahu újmy osoby nezákonně trestně stíhané. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně po zhodnocení všech kritérií, že žalobkyni nemajetková újma spočívající v zásahu do jejích osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, a to v intenzitě odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě a souhlasí i s výší poskytnutého zadostiučinění. Soud I. stupně správně uvedl, že výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2200/2015). Soud I. stupně při určení výše zadostiučinění přihlédl s určitými (opodstatněnými) výhradami k rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 20Co 228/2013-154 a dospěl ke dvěma třetinám tam přiznané částky. Odvolací soud má za to, že soudem I. stupně přiznané zadostiučinění odpovídá i rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 14Co 361/2016, kde žalobce byl stíhán pro tentýž přečin, hrozil mu stejný trest, trestní stíhání trvalo kratší dobu (pouze 1 rok a 11 měsíců) a mělo dopad ve srovnatelné intenzitě rovněž do jeho soukromé a rodinné sféry, ale i do oblasti profesní, u žalobkyně v této věci zase do oblasti jejího působení v politickém životě. V odkazované věci bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění rovněž v celkové výši 100 000 Kč.

Ze všech shora uvedených důvodů postupoval odvolací soud dle § 219 o.s.ř. a napadené rozhodnutí soudu I. stupně ve výroku I jako věcně správně potvrdil.

O nákladech řízení soud I. stupně rozhodoval správně dle § 146 odst. 2 věta první a druhá, § 142 odst. 2 a 3 o.s.ř., avšak nesprávně vyčíslil výši nákladů.

Žalobkyně se původně domáhala částky 500 176 Kč sestávající ze třech nároků. Nárok 19 500 Kč představující náklady obhajoby a nárok na nemajetkovou újmu 35 000 Kč byl vzat zpět pro chování žalované, která je v průběhu řízení žalobkyni zaplatila, nárok na ušlý zisk

80 676 Kč byl vzat zpět žalobkyní bez uvedení důvodu, tj. v této části žalobkyně z procesního hlediska zavinila zastavení řízení a ohledně zbylého nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu závisela výše plnění na úvaze soudu, čili ohledně tohoto nároku má žalobkyně nárok na plnou náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 3 o.s.ř. Jestliže má žalobkyně právo na náhradu nákladů za žalobou uplatněné nároky celkem v částce 419 500 Kč (nemajetková újma 400 000 Kč a náklady obhajoby 19 500 Kč), lze z této částky vycházet jako z úspěchu žalobkyně ve sporu (84%) a neúspěšná tudíž byla v 16%. Má tak právo na náhradu 68% z celkově vynaložených nákladů. Žalobkyně vynaložila náklady za právní zastoupení advokátem ve výši odměny 14 280 Kč dle § 7 bod 5 a § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za převzetí věci a podání žaloby (jeden úkon právní služby za 7 140 Kč z tarifní hodnoty 150 176 Kč (19 500 + 80 676 dle § 7 + 50 000 - dle § 9 odst. 4 písm. a/ cit. vyhl.), ve výši odměny 9 300 Kč za tři úkony právní služby (3 100 Kč za jeden úkon, účast u ústního jednání 7. 4. 2016, 2. 6. 2016 a 21. 7. 2016). K odměně náleží 5 režijních paušálů po 300 Kč. Celkem náklady činí 25 080 Kč. 68% z těchto nákladů činí 17 054 Kč, přičemž k této částce náleží částka 3 581 Kč představující 21% DPH, jehož je právní zástupce plátcem.

Protože výše nákladů byla soudem I. stupně vyčíslena nesprávně, odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III. změnil ohledně výše nákladů dle § 220 o.s.ř., jinak jej dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobci vznikly náklady za právní zastoupení advokátem ve výši odměny 6 200 Kč (3 100 Kč za jeden úkon právní služby, celkem dva úkony- vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) dle vyhl. č. 177/1996 Sb., k odměně náleží dva režijní paušály po 300 Kč dle téže vyhlášky, k částce 6 800 Kč nutno připočíst 1 428 Kč představující 21% DPH. Náklady odvolacího řízení celkem činí 8 228 Kč.

Přezkumnou činností odvolacího soudu zůstal nedotčen rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II., neboť v tomto rozsahu nebylo odvolání podáno.

P o u ě n í : Proti výroku I. tohoto rozhodnutí **l z e** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výrokům II. a III. tohoto rozhodnutí **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 13. ledna 2017

JUDr. Jana Š r é d l o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Beránková